

DE CATACOMBEN-STICHTING TE VALKENBURG (L.).
De vorige week hebben verschillende leden van de Gedeputeerde Staten van Limburg een bezoek gebracht aan de Catacomben-stichting te Valkenburg, waarvan wij hierboven een foto geven. Van links naar rechts: de heeren Croute, griffier der Staten; Jhr. Mr. van Aefferden; Corten; Jhr. Mr. van Aefferden; Jhr. Mr. Ruys de Beerenbrouck, Commissaris der Koningin; Merkelbach; Everts en Verheggen.

EEN GEOLOGISCHE EXCURSIE.
Door het Geologisch-Mijnbouwkundig Genootschap werd er den 13en Juni een geologische excursie gehouden naar den Stichtschen heuvelrug. Op onze foto ziet men de deelnemers aan deze excursie verzameld aan den lunch in het hotel Oranjestein te Amerongen.

De Man met de Wichelroede

Vroolijke schets uit den mobilisatietijd door Cor Z.

Barend de Keizer, bijgenaamd „Lebaudy", was de grootste opsnijder van de compagnie en dat wil wat zeggen. Hij overblufte iedereen en was zelf nooit te overbluffen. Hoe tastbaar de leugens ook waren, hoe ongelooflijk de verhalen, Barend wist altijd het record te slaan.

Dezer dagen kwam hij met een blauw oog in de cantine.

„Kerel, wat zie jij er bekoorlijk uit!" riep er een.

„Heeft je meissie je zoo stijf gezoend?" vroeg een ander.

Hij was een oogenblik het doelwit van allerlei spotternijen, die door hem met Stoïcijnsche kalmte verdragen werden.

„Neen," zei hij, toen hem eindelijk de gelegenheid werd gegeven, rekening en verantwoording te doen van de wijze waarop het hem gelukt was in het bezit te komen van een dergelijk embleem van strijdlust. „Neen, dat heeft de kastelein uit „De groote Slok" me cadeau gedaan. Toen ik voor de toonbank stond, sloeg hij met zijn vuist naar mijn hoofd en omdat ik niet gauw genoeg kon uitwijken, hield ik mijn linkeroog tegen zijn vuist om den slag op te vangen.

„Hij is erg driftig uitgevallen die kastelein, en dadelijk beleedigd. Als hij maar het minste gevoel voor humor had, zou hij het grappige van mijn opmerking begrepen hebben. Ik zeg tegen 'm, terwijl ik naar een kraft met „klare" [1]) wees: „Wat zou er gebeuren, zeg ik, als dat in m'n hoofd zat?" „Wel" zegt hij, met een wenk tegen de omstanders, „dan was je stomdronken en kreeg je van mij geen droppel meer." „Mis, zeg ik, dan had ik een waterhoofd!" En toen gaf hij me een vuistslag.

„Het is bespottelijk hoe gevoelig kasteleins en melkboeren zijn als je er op zinspeelt dat er zoo iets als water in de wereld is, en dan zijn er andere menschen, die beweren dat men niets anders moet drinken. Och, water wordt niet aangekeken, omdat het in ons land goedkoop is, maar ik ben op plaatsen in de wereld geweest, waar water heel schaarsch is, en ik heb voor een flesch water wel eens evenveel betaald, als ze hier voor een flesch champagne vragen."

„Daar had Gerrit Brand bij moeten wezen," merkte Van Heusde, de bijkok op, „Die had geld „als water" kunnen verdienen."

„Wie? Die stokjes-muzikant?" [2]) vroeg Barend. „Een mooi lid om water te drinken."

„Dat zeg ik ook," stemde Van Zanten de kamerwacht toe. „Geef 'm 's morgens bij de reveille in plaats van 'n „neutje" [3]) een glas water, dan zal je zien wat 'n vies gezicht hij zet."

„Hij zou er 't hartwater van krijgen!"

„Hij heeft zoo de puist aan water, dat je hem er 't water mee in zou jagen!"

„Maar wat raaskallen jullie toch van water drinken," hernam de bijkok. „Ik had het over water vinden. Gerrit Brand kan water vinden. Hij loopt met een gevorkt stokje in de hand door 't land en weet dan precies te vertellen waar men graven moet om water te vinden. Ik weet niet hoe hij dat klaarspeelt; ik heb het hem nooit zien doen. Hij moet echter zeker van zijn zaak zijn, anders zou hij de grootste onaangenaamheden krijgen."

„Wat zou dat?" riep de Keizer uit, „dat kan 'k ook!"

„Zoeken wel, maar vinden, da's de kunst!"

„Vinden ook, potdorie!"

„Dat heeft hij in de Sahara geleerd, nietwaar, Lebaudy!"

„Heeft hij daar naar water gezocht?" spotten er eenigen.

„Ik zou daar meer succes hebben met naar water te zoeken, dan dat ik in jullie leege kalfskoppen naar hersens zocht," voer Barend uit, die op punt stond zich boos te maken.

„Zeg, De Keizer, zonder gekheid," begon nu Van Zanten weer, „kun jij werkelijk met de wichelroede overweg?"

„Wel natuurlijk," antwoordde Barend. „Ik geur daar niet mee, omdat het een gave is. Mijn vader en grootvader konden het ook en ik heb het van hen geërfd."

„Hadden ze je maar liever een vaatje jenever nagelaten, dan kon je nou een rondje geven."

„Kun je begrijpen, dat had hij allang soldaat gemaakt."

„Laat jullie je niet in de luren leggen," zei de bijkok. „De Keizer is weer aan 't opsnijën met zijn familiegave. Hier," ging hij voort en hij hield hem een ijzeren eetvork voor. „Toon jij nou je kunst eens en laat zien of er hier onder de cantine water zit."

„Zorg jij maar liever dat er in onze soep een stukje vleesch zit." De Keizer was nu heusch woedend, wat altijd het geval was als er aan zijn waarheidsliefde getwijfeld werd.

„Je kunt toch niet verwachten, dat wij jou nog gelooven zullen, zonder dat je ons je kunst getoond hebt?" schamperde Van Heusde. „Jij gaat morgen met ons mee en neemt een vork of stok in je hand en laat ons zien wat je kan."

„Goed!" antwoordde De Keizer, nu opeens gekalmeerd. „We gaan morgen op zoek en als er ergens water zit, zal ik het vinden!"

„Ja, ja, maar dat gaat zoo niet," ging de bijkok voort, die er een winstgevend zaakje van scheen te willen maken en van de kunst van Lebaudy geen groote verwachtingen had. „We zullen wedden, wie doet er nog meer mee?"

„Ik!" riep Strijbosch, een oude vrijwilliger, „ik wil er een pop aan wagen."

„Zeg Strijbosch!" riep er een uit den hoop, „Zit jij zóó dik in je klein geld, dan kun je mij wel wat leenen."

„Neen, jongens, 't is bij mij ook „radijs" [1]) en over drie dagen pas traktementsdag. Daarom wil ik den rijken Lebaudy een gulden afwinnen!"

„Dat zal te bezien zijn," mompelde De Keizer en toen op luiden toon tegen Van Heusde en Strijbosch: „Goed, ik verwed tegen jullie ieder een gulden dat ik mijn bewering waar zal maken."

„Akkoord, van Putten!" antwoordde de bijkok.

* * *

Het is natuurlijk erg gemakkelijk 's avonds een grooten mond op te zetten en te beweren dat je water te voorschijn kan brengen, als je buik vol bier zit, maar . . . als je dan den volgenden morgen geheel nuchter en ontnuchterd wakker wordt, dan is met den roes ook de dapperheid verdwenen.

En geen wonder!

Daar was allereerst de kans om je voor 't heele bataljon belachelijk te maken en dan (en dat was ook niet uit te poetsen) het vooruitzicht er nog twee dierbare guldens bij de verliezen. Twee pop, tweehonderd spie! [2]) 't was ongehoord!

Barend de Keizer had net zooveel verstand van water zoeken als een ezel van aardappelen jassen [3]). De kans om zijn weddenschap te winnen, was dus even denkbeeldig als die om commandant van 't veldleger te worden. En toch gaf hij den moed niet op! Hij had een goeden neus om de goedkoopste kroeg te vinden en een goeden smaak om te weten waar het lekkerste bier te krijgen was; twee dingen die hem het zoeken naar water allicht gemakkelijk konden maken.

In allen geval was hij er niet de man naar om alles maar aan het noodlot over te laten. Voor de nieuw op te roepen lichtingen moesten er op het veld achter de kazerne barakken worden bijgebouwd. De plannen voor den bouw lagen in een keet op de kazerneplaats, dat wist hij en hij begreep, dat er in die barakken ook water zou moeten worden aangelegd.

Vroeg in den morgen begaf hij zich dus naar de keet, een voorwendsel, om binnen te komen was gauw gevonden en hij werd in zijn verwachting niet teleurgesteld, want op een ruwe op schragen steunende tafel zag hij de plannen liggen, en wat meer is een schets van den wateraanvoer, de ligging der hoofdpijpen, voor hem, een timmermansknecht, zoo helder als de dag. Hij berekende nauwkeurig de afstanden en prentte zich het plan goed in het hoofd. Daarna sloop hij ongemerkt heen.

Dien namiddag, na afloop van den dienst verzamelde de vrienden zich rondom De Keizer, die reeds gewapend met het gevorkte takje van een hazelaar in de hand als een veldheer stond te wachten.

„Als ik boven water kom," legde hij den ongeloovig grinnekenden omstanders uit, „dan springt dit stokje op!"

En warempel ze hadden nog nauwelijks de plaats betreden of het stokje sprong uit zijn hand en viel op den grond.

„Hier zit water," verklaarde Barend, „en heel wat ook!"

[1]) Jenever.
[2]) Tamboer.
[3]) Een glas jenever

[1]) Armoede
[2]) Een spie = een cent, eigenl.: geld.
[3]) Schillen.

JONGE POEDELS.
Een aardige hondengroep. Eigenaar de heer P. J. Stegman, Rotterdam. Zeven kleine Kroespoedels, geboren 26 April 1915. Ouders: de moeder bevindt zich bij de groep; de vader is meermalen bekroond.

STANDBEELD VOOR WILLEM LODEWIJK, GRAAF VAN NASSAU.
In de groote kerk te Leeuwarden is onlangs een standbeeld geplaatst voor Willem Lodewijk Graaf van Nassau, stadhouder van Friesland en later, vanaf 1594, ook stadhouder van Groningen. Hij was een zoon van Jan den Ouden en verdedigde o.a. in 1583 Friesland tegen Verdugo.

DE BUSTE VAN STUYVESANT DOOR TOON DUPUIS.
In opdracht van de Nederl. regeering heeft de beeldhouwer Toon Dupuis een bronzen buste vervaardigd van Petrus Stuyvesant, die van 1646 tot 1664 directeur-generaal was van Nieuw-Nederland. Dit beeld wordt aan de stad New-York (Nieuw-Amsterdam) aangeboden ter gelegenheid van haar 300-jarig bestaan en zal in de St.-Marks Episcopal Church, waar Stuyvesant begraven ligt, worden geplaatst. Met speciale toestemming der Duitsche regeering werd het beeld tijdens den oorlog in België gegoten. *(foto Vinkenbos & Dewald.)*